

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationum// Roberti Bel-//larmini Politiani,// Societatis
lesv// De Controversiis// Christianae Fidei, Adver-//sus
huius temporis Haereticos,// Tomus ...**

De Sacramento Evcharistiæ - Sex Libris Explicata

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1589]

VD16 B 1603

XX. Probatur sacrificium Missæ ex coniunctione legis, & sacrificij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54113)

Ioan. CHRYSOSTOMVS homil. 79. ad populum Antiochenum: *Altari, inquit, assistens sacerdos, pro terrarum orbe, pro Episcopis, pro Ecclesia, pro gubernantibus Ecclesiam iubetur Deo offerre.* Et homil. 72. in Mathæum, addit offerri etiam pro infirmis, pro sanis, pro terræ fructibus. Homilia 21. in Acta, & lib. 6. de sacerdotio, & alibi addit etiam pro mortuis. AVGVSTINVS lib. 22. de ciuitate Dei, cap. 8. scribit à suis presbyteris oblatum sacrificium Eucharistiæ pro domo liberanda à dæmonum vexatione. & lib. 9. Confessionum, cap. 12. scribit, sacrificium pro matre sua defuncta oblatum. Et ne putemus meram esse cæremoniã pro defunctis offerre, ipse idem in Enchiridio, cap. 110. scribit, hostiam hanc pro nõ valde malis propitiationem esse. Sed de iis satis. Si quis autem velit testimoniorum farraginem, legat Ioannem Garecium.

CAPVT XX.

Probatur sacrificium Missæ ex coniunctione legis, & sacrificij.

VENIO nunc ad argumenta, quæ ex ipsa ratione Scripturarum, & Patrum lectione instructa peti possunt. PRIMA ratio desumitur ex coniunctione, quæ est inter religionem, seu legem, & sacrificium; & hoc syllogismo concludi potest. Tanta coniunctio est inter legem, seu religionem, & sacrificium externum, ac propriè dictum, vt omninò necesse sit, aut legem, & religionem verè & propriè in Christi Ecclesia non reperiri; aut sacrificium quoque externum, & propriè dictum in Christi Ecclesia reperiri. Nullum autem est, si Missam tollas: est igitur Missa sacrificium externum, & propriè dictum.

Propositio prima probatur. PRIMO ex eo, quòd omnis religio, seu vera, seu falsa, omni loco & tempore, semper ad cultum Dei sacrificia adhibuit. Hinc enim colligitur id prodire ex lumine, & instinctu naturæ, & esse primum quoddã principium à Deo nobis ingenitum. Falsissimum enim est, quod dicit Kemnitius, vt hoc argumentum eludat in 2. parte Examinis, pag. 743. hunc esse instinctum naturæ corruptæ, quæ est fons, & radix omnium superstitionum. Nam etsi natura corrupta reuera fons est, ac fuit idololatriæ, & aliarum omnium

nium superstitionum: tamen cum omnes Gentes in quoquo principio conueniunt, id sine dubio non ex corruptione naturæ, sed ex bono naturæ, id est, ex eo lumine prodit, quod Deus illi inseruit: quæ enim ex corruptione prodeunt, non sunt eadem apud omnes. Itaque Deum esse, colendum esse, inuocandum esse, illi sacrificia deferenda, & similia, quæ in genere apud omnes sunt, & semper fuerunt eadem, ex bono naturæ sunt. At Deos esse multos, colenda idola, sacrificia, & alia quæ multipliciter variantur, ex corruptione sunt. Præterea id quod ex corrupta natura prodit, non est commune bonis, & malis, nec à Deo probatur. At sacrificandum esse, multi optimi, & sanctissimi viri censuerunt. Noë, Abraham, Iob, Melchisedech; & Deus ipse sacrificia approbavit, & iussit etiam fieri: non igitur ex corruptione naturæ oritur sacrificandi instinctus.

Probatur SECUNDO eadem propositio. Sacrificium in ipsa religione natum est, & cum illa extinguitur, est igitur inter ea coniunctio quædam planè necessaria. Antecedentia probat. Nam primi homines, qui Deum coluerunt, filij Adam fuerunt Cain, & Abel; illi autem sacrificia obtulisse legitur Genes. 4. Deinde mundo per diluuium abolito, cum iterum renouaretur religio, simul renouata sunt sacrificia per Genes. 8. & deinde cum ob varias persecutiones, religio in periculum adduceretur, nihil Prophetæ magis laborabant, quam sacrificiorum cessationem. 3. Reg. 18. *Helias: Dereliquerunt pactum inuim filij Israël, altaria destruxerunt, & Prophetas occiderunt.* 2. Paralip. 24. *Azarias: Transibunt multi dies in Israël absq; Deo vero, & absq; Sacerdote, Doctore, & absq; Lege.* Danielis 3. *inquit tres S. Pueri: Non est in tempore hoc Princeps, & Rex, & Prophetæ, neq; holocaustum, neq; sacrificium, neq; oblatio, neq; census, neq; locus primitiarum apud te, & possumus inuocare misericordiam tuam.* Et Daniel. 12. dicitur Antichristus iugiter iuge sacrificium, nimirum, ut religionem penitus destrueret. Deniq; Apostolus Hebr. 7. dicit, populum sub sacerdotio uitico accepisse legem, & deinde addit translatio sacrificiorum necesse esse, ut & legis translatio fiat.

Probatur TERTIO. Sacrificium propriè dictum est cultus proprius Dei, id est, qui soli illi omnium consensu debetur: alia omnia genera honoris sunt aliquo modo cõmunia

creaturis, vt supra probatum est; ergo nulla esse potest religio sine sacrificio propriè dicto. Nam religio ad colendū Deum instituitur: non autem colit Deum, sed potius ignominia illū afficit, qui cultum illi soli debitum, ei non adhibet. Certè inter homines si quis Regi non tribueret titulum honoris, qui solis conuenit Regibus, Maiestatem videlicet, etiamsi coaceruaret omnes inferiores titulos, nō modò Regem non honorare, sed etiam contumelia afficere iudicaretur.

Probatum nunc assumptio primi syllogismi; sublato videlicet sacrificio Missæ; nullum restare in Ecclesia Christi sacrificium propriè dictum. Nam si vllum assignari posset, id esset sacrificium crucis: id enim vnum aduersarij assignant, atque id esse volunt vnicum, & verum Christianæ religionis sacrificium. Sed nos probabimus, sacrificium crucis, quamuis verissimum sacrificium fuerit, non esse eiusmodi, quale requiritur ad legem, seu religionem constituendam, & conseruandam; qualem in terris, vsq; ad mundi cōsummationem Christus esse voluit: & idè si nullum aliud habeamus, planè sequi, vt nullam habeamus religionem.

Probatum igitur PRIMO, quia sacrificium crucis, non est proprium Christianæ religionis, sed commune omnibus veteris religionibus, quæ ab initio mundi fuerunt. Nam, & in lege naturæ, & in lege scripta, omnia sacrificia in hoc vnum respiciebant, & hoc vnum profitebantur, & quotquot iusti fuerunt ab initio mundi, ob huius sacrificij participationem iusti fuerunt: non igitur distinguitur Christiana religio ab antiquis, per sacrificium crucis.

SECUNDO, sacrificium crucis semel peractum est, ac deinde desit esse, neq; mansit postea nisi per effectum, & virtutē, vt notum est; immò nunquam fuit tempore Christianæ religionis; ea enim post Christi mortem propriè cœpit. At sacrificium proprium religionis debet ipsam perpetuò comitari, vt supra probatum est.

TERTIO, religio quæuis sacrificium externum, ac visibile requirit, ad quod homines illius religionis peragendum conueniant, & quod ab ipsis frequentari possit. At nihil huiusmodi in sacrificio crucis reperitur. Est enim respectu Christianorum inuisibile, cū sola fide, non oculis cernatur; vnde nec ad illud conueniri potest à populis; nec etiam si cerneretur, à populo, vel sacerdotibus Christianis frequentari posset,

posset, non enim fas esset vt Christum Christiani toties interficerent.

QUARTO, sacrificium Christianæ religionis debet esse ritus quidam à Deo Christianis præceptus, pertinens ad illum cultum, qui latria dicitur, vt rectè Augustinus affirmat libro vicesimo contra Faustum, capite vicesimo primo. At Christi occisio, quæ dicitur sacrificium crucis, neque ritus dici potest, cum fuerit ipsa veritas, quam omnes ritus adumbrant, & multò minus ritus Christianis præceptus dici potest, quis velit nobis à Deo imperatum summum scelus, Christi videlicet interfectionem, & mortem. Et deniq; minimè conueniens cultus latriæ dici potest, cum potius Christum occidere summum sacrilegium dici debeat.

ACCEDANT testimonia Patrum, quos supra citauimus in explicanda definitione sacrificij, qui dicunt sacrificium Eucharistiæ esse vnicum, & singulare sacrificium Christianorum.

ACCEDAT denique testimonium CYPRIANI in sermone de Cæna Domini, vbi dicit, si Eucharistia manducando consumeretur, fore vt nullû nobis remaneret sacrificium, & hoc tota religio interiret.

DICES, Cur ergo B. Paulus Hebr. 7. cum dicit, translato sacerdotio debere etiam transferri legem; nõ dicit translatum esse sacerdotium Leuiticum ab Aarone, & successoribus sanctum Petrum, & successores; sed solùm in Christum?

RESPONDEO; Apostolus non dicit translatum esse Leuiticum sacerdotium ab Aarone in Christum, sed translatum esse sacerdotium Leuiticum, in sacerdotium secundum ordinem Melchisedech, quod sacerdotium æternum esse, & in Ecclesia perpetuò vigere debet. Vnde cum postea nominat Christum sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, non ipsius sacerdotium considerat, vt præcisè obtulit sacrificium crucis: nam

modo Christus non succedit Aarone, sed vt per ministrum suos perpetuò sacrificat seipsum in Eucharistia: hoc enim solo modo, vt supra ostendimus, perpetuum habet sacerdotium.

